

Dosarul nr. 3ra-430/20

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani – G. Ciobanu

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău – V. Clima, E. Palanciuc, A. Malîi

ÎNCHEIERE

20 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Maria Ghervas
Nina Vascan
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Consiliul pentru Prevenirea și Eliminarea Discriminării și Asigurarea Egalității,

în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de către Ministerul Justiției împotriva Consiliului pentru Prevenirea și Eliminarea Discriminării și Asigurarea Egalității, intervenient accesoriu Consiliul Superior al Magistraturii cu privire la anularea actului administrativ,

împotriva deciziei din 27 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de către Consiliul pentru Prevenirea și Eliminarea Discriminării și Asigurarea Egalității,

constată:

La 06 martie 2019 Ministerul Justiției a depus cerere de chemare în judecată, în procedura contenciosului administrativ, împotriva Consiliului pentru Prevenirea și Eliminarea Discriminării și Asigurarea Egalității, intervenient accesoriu Consiliul Superior al Magistraturii, prin care a solicitat anularea deciziei nr. 21/19 din 05 februarie 2019 a Consiliului pentru Prevenirea și Eliminarea Discriminării și Asigurarea Egalității.

În motivarea acțiunii Ministerul Justiției a indicat că la 15 februarie 2019 a fost informat că prin decizia Consiliului nr. 21/19 din 05 februarie 2019 s-a stabilit că neacceptarea cererii justițiabilului în procedură de către instanțele de judecată, exclusiv din considerentul că este întocmită în limba rusă constituie o discriminare pe criteriul de limbă în accesul la justiție. Decizia dată a fost expediată Ministerului Justiției al Republicii Moldova și Consiliului Superior al Magistraturii pentru punerea în aplicare a măsurilor orientate spre asigurarea accesibilității lingvistice a sistemului de justiție.

A mai indicat, cu trimitere la art. 118 din Constituția Republicii Moldova că procedura judiciară se desfășoară în limba moldovenească, iar persoanele care nu posedă sau nu vorbesc limba moldovenească au dreptul de a lua cunoștință de toate

actele și lucrările dosarului, de a vorbi în instanță prin interpret. Totodată, potrivit art. 24 din Codul de procedură civilă limba de procedură și dreptul la interpret este asigurat în cadrul judecării unor cauze civile în instanțele judecătorești, întrucât persoanele interesate în soluționarea cauzei care nu posedă sau nu vorbesc limba de stat sunt în drept să ia cunoștință de actele, de lucrările dosarului și să vorbească în judecată prin interpret.

A menționat că actele de dispoziție ale instanței judecătorești se înmânează participanților la proces, fiind perfectate în limba în care se desfășoară procesul ori, la solicitare, în limba de stat. Instanța de judecată emite actele sale de dispoziție în limba desfășurării procesului, or asigurarea persoanei care nu cunoaște limba de stat cu posibilitatea de a participa la proces prin intermediul unui interpret nu presupune și aplicarea prevederilor art. 24 alin. (3) și drept consecință emiterea actului de dispoziție în altă limbă decât cea de desfășurare a procesului.

Reclamantul a evidențiat că prin Legea nr. 122/2016 cu privire la modificarea unor acte legislative, au fost operate modificări la art. 167 Cod de procedură civilă, în partea ce ține de stabilirea documentelor anexate la cererea de chemare în judecată, fiind stabilită obligația instanței de judecată de a solicita prezentarea traducerilor înscrisurilor și cererii de chemare în judecată.

A subliniat sancțiunea procesuală care survine în cazul încălcării prevederilor art. 167 alin. (1) lit. a) Cod de procedură civilă, întrucât potrivit art. 171 din același cod, judecătorul emite în cel mult 5 zile de la repartizarea cererii o încheiere, prin care nu se dă curs cererii cu acordarea unui termen pentru înlăturarea neajunsurilor. În cazul neînlăturării neajunsurilor depistate cererea se restituie reclamantului, respectiv în aceste circumstanțe nu are loc o încălcare a accesului la justiție și a limbii de procedură, întrucât prevederile actuale permit reclamantului de a-și corecta erorile admise în termenul stabilit, iar restituirea cererii nu degreveză persoana de posibilitatea readresării în instanța de judecată.

Reclamantul a invocat jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și anume, cauza *Golder vs. Regatul Unit, Philis vs. Grecia, De Geouffre de la Pradelle vs. Franța și Stanev vs. Bulgaria*.

A mai menționat cu privire la propunerile Consiliului de modificare a cadrului normativ relevant că este necesară asigurarea stabilității legislației, ori principiul certitudinii legale este esențial pentru garantarea încrederii în statul de drept.

A invocat că nu poate fi făcută o confuzie între procesul de examinare a plângerii în care se invocă o faptă de discriminare și constatarea caracterului discriminatoriu al unei legi, deoarece Consiliul nu dispune de competența de a adopta decizii în vederea stabilirii caracterului discriminatoriu al legii. Atribuțiile Consiliului trebuie să se limiteze la stabilirea faptelor, adică a acțiunilor sau inacțiunilor care poartă un caracter discriminatoriu, iar în cazul constatării abaterilor de la standardele în materie de nediscriminare, Consiliul poate formula doar propuneri de modificare a legislației în vederea perfecționării acesteia cu transmiterea lor spre promovare autorităților competente.

Consideră că Consiliul prin deciziile în care se pronunță asupra actelor de dispoziție ale instanțelor judecătorești își depășește competențele legale și atentează, în mod direct, asupra autorității puterii judecătorești.

A afirmat că la caz, nu este aplicabil art. 10 alin. (1) al Convenției – cadru pentru protecția minorităților naționale invocat drept temei la adoptarea deciziei de

către Consiliu, ori ariile locuite tradițional au un număr substanțial de persoane aparținând minorităților naționale, dacă aceste persoane solicită acest lucru și acolo unde această cerere corespunde unei nevoi reale, părțile urmează să asigure condiții care să permită folosirea limbii minoritare în raporturile dintre aceste persoane și autoritățile publice. Deci, tratatul internațional enunțat nu obligă la accesibilitatea lingvistică în sistemul de justiție.

Cu trimitere la pct. 39 și 40 din Hotărârea nr. 17 din 04 iunie 2016 a Curții Constituționale, a specificat că Curtea a notat că autoritățile statale sunt perfect îndreptățite să promoveze cunoașterea și utilizarea limbii oficiale și să-i asigure protecția fără constrângeri.

Reclamantul a invocat că conformarea cu rigorile constituționale înscrise în dreptul intern care nu pot fi atribuite la încălcarea art. 6 din Convenție, nu presupune că neacceptarea cererii în procedură de către instanțele de judecată exclusiv din considerentul că este întocmită în limba rusă constituie discriminare pe criteriul de limbă în accesul la justiție.

Prin hotărârea din 10 iulie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani a fost admisă acțiunea înaintată de către Ministerul Justiției împotriva Consiliului pentru Prevenirea și Eliminarea Discriminării și Asigurarea Egalității, persoană terță Consiliul Superior al Magistraturii cu privire la anularea actului administrativ. A fost anulată decizia Consiliului pentru Prevenirea și Eliminarea Discriminării și Asigurarea Egalității nr. 21/19 din 05 februarie 2019. (f.d. 63, 68-74)

Prin decizia din 27 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de către Consiliul pentru Prevenirea și Eliminarea Discriminării și Asigurării Egalității. (f.d. 103, 104-115)

Instanțele în motivarea soluției sale au reținut că Consiliul pentru Prevenirea și Eliminarea Discriminării și Asigurarea Egalității nu a examinat cazuri individuale invocate de petiționară, dar a făcut constatări și concluzii generale cu privire la pretinsa existență a faptei de discriminare pe criteriu de limbă în acces la justiție.

Prin prisma art. 13 din Constituția Republicii Moldova, Hotărârii Curții Constituționale nr. 36 din 05 decembrie 2013 privind interpretarea art. 13 alin. (1) din Constituție în corelație cu Preambulul Constituției și Declarația de Independență a Republicii Moldova, art. 118 alin. (1) și (2) din Constituție reține că normele constituționale, cât și jurisprudența Curții Constituționale stabilesc limba de procedură ca fiind limba de stat. În concordanță cu normele constituționale și art. 24 Cod de procedură civilă, nu se poate spune despre o discriminare pe criteriu de limbă, deoarece rigorile stabilite de lege, inclusiv condițiile de exercitare a dreptului la acțiune, sunt aplicabile pentru toate persoanele aflate pe teritoriul Republicii Moldova, cetățeni sau nu ai Republicii Moldova, deci nu există un tratament diferențiat de acces la servicii publice, la caz, accesul la justiție invocat, în comparație cu o altă persoană aflată în situație analogică. Așadar, condițiile de exercitare a dreptului la acțiune, condiții legale uniforme aplicabile pentru toate persoanele care înaintează o acțiune civilă, au menirea de a asigura administrarea corespunzătoare a justiției și respectarea principiului certitudinii juridice.

În final, instanța de apel a considerat întemeiate concluziile instanței de fond care a decelat că normele juridice sunt imperative pe care judecătorul trebuie să le respecte necondiționat atunci când examinează chestiunea primirii în procedură a unei cereri de chemare în judecată.

Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, la 14 ianuarie 2020 Consiliul pentru Prevenirea și Eliminarea Discriminării și Asigurarea Egalității a depus recurs, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei din 27 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunea depusă de către Ministerul Justiției să fie respinsă integral. (f.d. 120-121)

În motivarea recursului Consiliul pentru Prevenirea și Eliminarea Discriminării și Asigurarea Egalității a invocat că instanța de apel eronat a calificat și apreciat noțiunea de discriminare când a statuat că, odată ce condițiile de exercitare a dreptului la acțiune în justitie sunt aplicabile pentru toate persoanele aflate pe teritoriul Republicii Moldova, nu exista un tratament diferentiat de acces la servicii publice, or, Consiliul, anume acest fapt l-a scos în evidență, tratamentul defavorabil aplicat persoanelor aflate în situații similare, la caz, Anna Sonici și alți justitiabili care înaintează cereri de chemare în judecată. Annei Sonici legea îi garantează dreptul de acces la justitie, însă, dânsa a fost lezată în exercitarea acestui drept prin faptul că cererea de chemare în judecata a fost restituită fără examinare din considerentul că a fost întocmită în limba rusă. Criteriul protejat în acest caz este limba pe care o posedă Anna Sonici, iar statul trebuie să-i asigure condiții egale de acces la justiție, inclusiv prin acomodarea accesibilității lingvistice a sistemului de justitie.

Recurentul a indicat că instanța de judecată eronat a interpretat dispozițiile art. 207 alin. (2) lit. e) Cod administrativ, or, Ministerul Justiției nu a fost lezat într-un drept recunoscut de lege conform art. 17 din Codul administrativ, motiv pentru care, acțiunea în contencios administrativ urma să fie declarată inadmisibilă. Consiliul reține ca Ministerul Justiției, ca parte componentă a administrației publice centrale, reprezintă un organ al puterii executive și nu poate interveni în activitatea instanțelor judecătorești prin reprezentarea intereselor acestora or, acest fapt ar semnifica încălcarea principiului separării puterilor în stat. În așa caz, în temeiul Legii nr. 947/1996, garantul independenței instanțelor judecătorești este Consiliul Superior al Magistraturii abilitat cu funcție de autoadministrare judecătorească.

De asemenea, a menționat că instanța de apel, judecând apelul, a dispus anularea în întregime a deciziei contestate, deși, în actul administrativ contestat sunt vizați, de asemenea, Consiliul Superior al Magistraturii, Parlamentul Republicii Moldova. Consideră incorectă abordarea instanței de anulare a deciziei în situația când Parlamentul, organ al puterii de stat, nu a fost atras în proces în calitate de intervenient accesoriu. În acest ultim caz, Ministerul Justiției, conform prevederilor art. 69 alin. (1) Cod de procedura civilă, avea obligația să înștiințeze despre pornirea procesului și să prezinte în judecată un demers, solicitând introducerea în proces a Parlamentului Republicii Moldova, or, această autoritate a fost vizată direct în decizia contestată, respectiv, drepturile și obligațiile sale pot fi afectate prin deciziile instanței de judecata. Prin urmare, instanța de apel a emis o decizie care are ca efect atingerea drepturilor și obligațiilor Parlamentului Republicii Moldova, fără a atrage în proces această autoritate publică.

Efectuând controlul judiciar al hotărârii contestate prin prisma argumentelor expuse în recurs, completul de admisibilitate al completului specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, prin Legea nr. 116 din data de 19 iulie 2018 a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova.

Conform art. 257 alin. (1) din Codul administrativ, prezentul cod a intrat în vigoare la 01 aprilie 2019.

Potrivit art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Astfel, din sensul normei de drept enunțate urmează că legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale.

Decizia instanței de apel a fost pronunțată după intrarea în vigoare a Codului administrativ.

Prin urmare, legalitatea procedurilor, care au urmat după punerea în aplicare a Codului administrativ se vor verifica prin prisma Codului administrativ și aici instanța de recurs, cu referire la termenul de depunere a recursului, reține că, în sensul articolului 246 din Codul administrativ, (1) Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere. (2) Recursul se declară inadmisibil în special când: a) decizia instanței de apel nu poate fi contestată cu recurs; b) recursul este depus în mod repetat; c) recursul este depus de o persoană neîmputernicită; d) recursul a fost depus după expirarea termenului stabilit la art. 245 alin. (1); e) motivarea recursului nu a fost depusă sau a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 245 alin. (2); f) cererea de recurs nu corespunde cerințelor stabilite la art. 244 alin. (2), art. 233 alin. (1) și (2) și art. 234 alin. (2) și recurentul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de Curtea Supremă de Justiție.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza *Lebedinschi vs Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, § 32; cauza *Sultan vs Republica Moldova*, 05 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea *inter alia* cauzele *Marc Brauer vs Germania*, 01 septembrie 2016, § 34; *Miessen vs Belgia*, 16 octombrie 2016, § 64; *Samardžić vs Croația*, 20 iulie 2017, § 28; *Zubac vs Croația (Marea Cameră)*, 05 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 246 din Codul administrativ, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui

obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Obiectul prezentului recurs se referă la decizia din 27 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, emisă ca instanță de apel, care intră în categoria de acte specificate în articolul 244 alin. (1) din Codul administrativ.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în sensul art. 245 din Codul administrativ, (1) recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar. (2) Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Conform articolului 63 din Codul administrativ, (1) calcularea termenelor în procedura administrativă se efectuează în conformitate cu prevederile art. 259-266 din Codul civil. (2) Dacă o autoritate publică trebuie să efectueze prestații doar pentru o anumită perioadă de timp, atunci această perioadă expiră în ultima zi a ei, chiar și atunci când aceasta este o zi de sâmbătă, duminică sau o zi liberă stabilită prin lege.

La rândul său, articolul 261 din Codul civil (articolul 385 în redacția actuală a Codului civil) prescrie în alin. (1) că, dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul zilei, atunci ziua survenirii evenimentului sau momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele *Tricard vs Franta*, 10 iulie 2001, § 29; *Nicolae Popa vs România*, 09 decembrie 2014, § 16; *Tence vs Slovenia*, 31 mai 2016, § 31). Mai mult ca atât, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele *Ponomaryov vs Ucraina*, 03 aprilie 2008, § 41; *Ustimenko vs Ucraina*, 20 octombrie 2015, § 47).

Astfel, completul de admisibilitate opinează că, în speță, căile de atac în ordine de recurs au fost demarate în interiorul termenului legal, deoarece decizia motivată a Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2019 a fost notificată Consiliului pentru Prevenirea și Eliminarea Discriminării și Asigurarea Egalității la 19 decembrie 2019 (f.d. 116), iar recursul motivat a fost depus la 15 ianuarie 2020. (f.d. 120-121)

Verificând, în temeiul articolului 246 alin. (2) lit. f) din Codul administrativ, dacă cererea de recurs corespunde exigențelor legale de formă și conținut, completul de admisibilitate reține că prin prisma articolului 233 alin. (2) din Codul administrativ, cererea de recurs trebuie să fie semnată de recurent sau de reprezentantul lui legal ori împuternicit.

La caz, completul constată că recursul Consiliului pentru Prevenirea și Eliminarea Discriminării și Asigurarea Egalității a fost semnat personal olograf de președinte Ion Feldman.

În atare circumstanțe, se ajunge la concluzia că, în speță, au fost respectate prevederile articolului 246 alin. (2) lit. f) din Codul administrativ coroborat cu articolul 233 alin. (2).

Succesiv, completul menționează că, deoarece fondul cauzei a fost examinat prin prisma Legii contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000 și prevederilor din Codul de procedură civilă, instanța de recurs la verificarea admisibilității recursului pe fond se va conduce tot de aceste prevederi, în special de art. 432, 433 Cod de procedură civilă.

Examinând temeiurile recursului depus de către Consiliul pentru Prevenirea și Eliminarea Discriminării și Asigurarea Egalității, în raport cu materialele cauzei de contencios administrativ, completul de admisibilitate al completului specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procesual.

Aliniatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depusă de către Consiliul pentru Prevenirea și Eliminarea Discriminării și Asigurarea Egalității, rezultă că acesta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care, circumscrise motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii atacate. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor argumentelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege,

condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că argumentele invocate în recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului, deoarece Consiliul pentru Prevenirea și Eliminarea Discriminării și Asigurarea Egalității, nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprind simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că, în jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (cauza *Doorson vs Olanda*, 26 martie 1996, § 67).

La acest capitol completul de admisibilitate al instanței de recurs reține că recursul depus de către Consiliul pentru Prevenirea și Eliminarea Discriminării și Asigurarea Egalității, nu s-au bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespund cerinței de a fi „efective”, fiind lipsite de șanse de succes și nu sunt capabile să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, recursul a fost depus după ce Consiliul pentru Prevenirea și Eliminarea Discriminării și Asigurarea Egalității, a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* cauza „*Levages Prestations Services*” vs Franța, cererea nr. 21920/93 din 25 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (*Blücher împotriva Cehiei*, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în apel, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

În astfel de circumstanțe, completul de admisibilitate al completului specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la

concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de către Consiliul pentru Prevenirea și Eliminarea Discriminării și Asigurarea Egalității.

Conform art. 193, 195, 230 și 258 alin. (3) din Codul administrativ și în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul, declarat de către Consiliul pentru Prevenirea și Eliminarea Discriminării și Asigurarea Egalității, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Maria Ghervas

judecătorii

Nina Vascan

Victor Burduh